

Schrijversliefde

Saskia Schouten

Vision
Uitgeverij - Groningen

Copyright © 2011: Vision Uitgeverij
Auteur: Saskia Schouten
Omslag ontwerp: Vision d-sign

Eerste druk: oktober 2011

Uitgave:
Vision Uitgeverij
Postbus 70.077
9704 AB Groningen
Nederland

www.visionuitgeverij.nl

ISBN 978-90-75613-53-7
NUR 340

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any means without written permission of the publisher.

Dank aan God die me het talent om te schrijven gegeven heeft.
Tevens wil ik Frea Kroese, Linda Meijer en Kirstin Rozema bedanken voor het meelesen en het geven van tips ter verbetering.

HOOFDSTUK 1

Met een klap sloeg Rhodante van Veen haar trompetkoffer dicht. 'Is hij nog heel?' vroeg Renate, haar medeleerling lachend.

'De koffer of de trompet?' gaf Rhodante terug. 'Ik ben zó blij dat het er op zit! En nu maar wachten op de uitslag!'

Ze hadden zojuist praktijkexamen B voor trompet gedaan. Het theorie-examen hadden ze beiden gehaald, twee weken geleden. Bij Rhodante stond een forse negen vermeld!

Gespannen wachtten ze in de gang van de muziekschool. Het examen was best pittig geweest. Al vier jaar hadden ze les van Meindert Knecht, eerst met z'n vieren. Eén van hen had afgehaakt, de ander was naar een andere lestijd gegaan. Rhodante en Renate konden goed met elkaar opschieten. Ze zaten allebei bij de plaatselijke muziekvereniging, die regelmatig van zich liet horen. Vorige maand nog, bij de intocht van de avondvierdaagse. Dat én de intocht van Sinterklaas, vond Rhodante hoogtepunten in haar 'muzikale bestaan', zoals haar vriendin Mylène het betitelde. Ze was al twintig jaar met haar bevriend, vanaf groep drie van de basisschool. Mylène had gezegd dat ze meteen gebeld wilde worden als Rhodante geslaagd was.

'En kom je dan ook bij ons eten?' had ze gevraagd. Rhodante vond het prima. Altijd alleen op haar gehuurde kamer was ook niet alles.

Renate stootte haar aan. 'Wat zit je te peinzen? Droom je al van het conservatorium?'

'Malle, je weet dat ik daar geen trek in heb. Muziek is mijn hobby, mijn beroep wil ik er niet van maken. Laat mij maar tussen de boeken zitten.' Ze werkte in een boekhandel in het centrum van Harderwijk. Het beviel haar prima.

De deur van het examenlokaal werd geopend. Een breed lachende Meindert kwam op hen toe. 'Gefeliciteerd dames, jullie zijn

geslaagd! Met vlag en wimpel, mag ik wel zeggen.' Hij schudde hen de hand. De spanning viel van Rhodante af. 'O, heerlijk!' juichte ze.

'Komen jullie mee om het diploma in ontvangst te nemen?' Achter Meindert aan liepen ze het lokaal in, waar ze werden gefeliciteerd door de examinatoren en het diploma in handen kregen.

'En nu vakantie!' zei Renate, toen ze buiten stonden. 'Nu ja, van de muziekschool dan.'

'Ik bel Mylène nu, tot ziens, Renate!' Deze fietste weg, en Rhodante toetste het nummer van haar vriendin in op haar mobiel.

'Ik ben geslaagd!' riep ze even later enthousiast.

'Gefeliciteerd meid! Kom je direct? Ik heb het eten bijna klaar.'

'Oké, tot zo!' Rhodante sjarde de trompetkoffer onder de snelbinders en stapte op haar fiets.

Het was heerlijk weer. Mylène bewoonde een groot huis, net buiten de stad. Haar man Dion was architect en had hun huis zelf ontworpen. Ze hadden één zoon, Mark, een schattig jochie van twee jaar.

Rhodante reed haar fiets achterom en zag dat de tafel buiten gedekt was.

Een grote parasol fleurde het geheel op. Mylène had een mooi opgemaakt bloemstuk in het midden gezet. Bloemen en planten waren haar grote hobby; dat was wel te merken aan de schitterende tuin.

Rhodante liep de grote woonkeuken in en zag dat haar vriendin net het gas uitdraaide. Kleine Mark kwam haar tegemoet rennen. 'Tante Lo, tante Lo!' Rhodante tilde hem op en knuffelde hem even. Ze paste vaak op Mark; zij was één van de weinigen waarbij hij nooit eenkennig was geweest.

Mylène zette een grote pan macaroni op tafel. Rhodante plantte Mark in de kinderstoel. Dion was intussen ook buiten gekomen en feliciteerde haar met het behaalde resultaat.

Tijdens het eten zei Mylène lachend: 'Ik heb een nieuwtje!'

Het lag Rhodante op de lippen om te vragen of ze misschien zwanger was, maar ze hield zich stil. Nieuws vertellen als het al geraden was, was niet zo leuk.

‘Jij en ik...’ hierbij keek Mylène haar vriendin geheimzinnig lachend aan, ‘...gaan vliegen!’

‘Vliegen?’ herhaalde Rhodante verbaasd.

‘Nou, we zouden toch nog steeds onze twintigjarige vriendschap vieren? Vorige week kreeg ik een mail met de mededeling dat ik een reis voor twee personen heb gewonnen. Ik geloofde het eerst niet, maar het is echt waar!’

‘Wat voor prijsvraag was dat dan?’

‘Een of andere enquête. Zoals je weet, vul ik vaak van die dingen in. En ze verloten nogal eens prijzen en deze keer was het raak!’

‘Te gek zeg! Maar eh... jullie kunnen toch samen gaan? Dan pas ik wel op Mark.’

‘Lief dat je dat aanbiedt, maar mijn dierbare echtgenoot gunt ons die vakantie. Bovendien durft hij niet te vliegen.’

‘En waar gaan we dan heen?’

‘Een zonnige bestemming in Europa. We mogen zelf kiezen.’

‘Wat kies je?’

‘Wat kiezen wij? Griekenland, Italië, Canarische eilanden...’

‘Dat lijkt me wel leuk,’ zei Rhodante, ‘Tenerife, Gran Canaria...’

‘Daar had ik ook al aan gedacht. Dan geef ik dat als voorkeur op,’ besloot Mylène.

Toen Rhodante naar huis fietste, bedacht ze dat ze het echt getroffen had met een vriendin als Mylène. Ze kon altijd bij haar terecht als er iets was. Toen haar ouders vijf jaar geleden gingen scheiden, had Mylène in no time een kamer voor haar geregeld. Nog voordat haar ouders definitief uit elkaar waren, woonde Rhodante al op zichzelf. Ze was best tevreden met haar grote, gestoffeerde kamer op een woonboerderij; maar de laatste tijd zat ze er over te denken om iets anders te zoeken. Ze had al geruime tijd last van lekkage op een erg vervelende plaats, namelijk boven haar bed. Daar zat een dakraam en langs de kozijnen was het beginnen te

lekken en bij elke regenbui werd het erger. Rhodante had er een groot stuk plastic voor gespannen, maar dat zou wel een keer barsten. Er zat al aardig wat water in. Ze had haar beklag gedaan bij Paula, de eigenares van de boerderij. Die had gezegd dat er wel wat aan gedaan zou worden, maar er gebeurde niets. Ze had een of andere klusjesman die het wel op zou knappen en die had het momenteel erg druk. Dat was stevast haar antwoord als Rhodante na elke regenbui zei dat het plastic het bijna niet meer hield.

Haar medehuurstster, Geralise, had er geen last van; zij had een kamer zonder dakramen.

De ruime badkamer was voor hen drieën, maar Geralise en zij hadden samen een aparte keuken beneden. Die kon Rhodante direct gebruiken als ze thuiskwam, want Geralise was eerder thuis en had dan al gekookt.

Toen Rhodante de boerderij naderde, begon het te spetteren en toen ze binnen was, kwam de regen met bakken uit de lucht. *Pff, dat was op het nippertje.* Ze keek naar het plastic onder het raam. Het zou haar niets verbazen als dat zo meteen zou barsten. Ze besloot haar bed opzij te schuiven; ze vertrouwde het niet. Het bed kon nog net een meter opzij, zodat het tegen de tafel kwam te staan.

Rhodante nam de post door die Paula op het tafeltje had gelegd. Niets bijzonders, wat bankafschriften en een kaart. *O, die was voor Paula, die had hem natuurlijk over het hoofd gezien, dat gebeurde wel vaker.* Rhodante wilde net naar beneden gaan om de kaart te brengen, toen het plastic knapte en het daarin opgehoopte water als een waterval naar beneden kwam. Ze slaakte een kreet van schrik en bedacht dat ze net op tijd was geweest om het bed te verschuiven. Nu werd ze écht boos op Paula en beende driftig naar beneden. Ze bonsde op de kamerdeur en na een 'ja' van Paula liep ze met een gezicht als een donderwolk naar binnen.

'Wat is er aan de hand? O, een kaart voor mij, ik had dus de post weer niet goed gesorteerd.'

Rhodante smet de kaart op tafel en zei toen: 'Ja, net toen ik die

kaart wilde brengen, gebeurde er iets wat ik al weken vreesde, maar waar jij nogal laconiek over deed.' Ze zweeg. Paula keek haar vragend aan.

'Kun je het niet raden? Het giet buiten.'

'Ja, dat hoeft mij niet te vertellen.'

'En wat zou er kunnen gebeuren als het regent?' vervolgde Rhodante sarcastisch.

'Wat wil je me nu eigenlijk vertellen?'

Rhodante zuchtte. Was Paula dan zo traag van begrip? 'Dat ik de huur opzeg! Tot ik wat anders gevonden heb, betaal ik niets meer!' Kwaad liep ze de kamer uit.

'Wat heeft de huur met de regen te maken?' riep Paula haar na. Rhodante kwam weer terug en zei: 'Het betekent dat je geen nieuwe huurder krijgt voordat de boel gerepareerd is. De hele kamer staat onder water!'

'Zeg dat dan meteen!' Paula stormde langs haar heen naar boven. Geralise kwam verbaasd de gang in en zei: 'Wat is er gebeurd?'

'Waterschade,' zei Rhodante, de trap opkomend. 'Je mag blij zijn dat je geen dakramen hebt.' Geralise – nieuwsgierig als ze was – liep achter Rhodante diens kamer in, waar een geschrokken Paula de schade op zat te nemen. Het water was in de vloerbedekking gedrongen. Bijna het hele oppervlak waar het bed had gestaan, was nat.

'Verschrikkelijk, 't is toch wat,' mompelde ze.

'Het had niet zo ver hoeven te komen; je kunt niet zeggen dat ik je niet gewaarschuid heb.'

'Zeg ik dat dan? Wil je me soms kwaad hebben?'

'Dat ben ik al,' gaf Rhodante terug. 'Ik wou je alleen even laten voelen dat je er niets mee opschiet als je alles op de lange baan schuift. Nu zie je wat ervan gekomen is. Als er deze week niets gebeurt, zeg ik écht de huur op. Ik ga nu mijn vriendin bellen om te vragen of ik daar kan overnachten.'

Demonstratief nam Rhodante haar mobiel en toetste Mylènes nummer in. Geralise was intussen weer naar haar eigen kamer gegaan en Paula zei: 'Ik zal mijn best doen om het deze week in

orde te laten maken en dan betaal je volgende maand de helft van de huur.' Ze wachtte Rhodantes antwoord niet af en ging de kamer uit.

Mylène nam de telefoon niet op. Waarschijnlijk was ze boven.

Dan Verana maar proberen, besloot Rhodante. Verana was een vriendin die ze had leren kennen tijdens een reis naar Corsica, drie jaar geleden. Ze woonde een half uur rijden van haar vandaan, in een flatje. Toen ze gehoor kreeg, legde Rhodante de situatie uit. Verana vond het wel gezellig dat ze zo onverwachts zou komen, hoewel de aanleiding niet zo leuk was.

Ze had natuurlijk best hier kunnen slapen, maar ze wilde Paula duidelijk maken dat er haast bij de reparatie geboden was. Ze zag haar er helaas op aan dat ze het weer op de lange baan zou schuiven.

Maar goed, het had er wel toe geleid dat ze de volgende maand maar de helft van de huur hoefde te betalen. Het geld dat ze dan overhield, kon ze mooi gebruiken voor de reis met Mylène. Wanneer dat zou zijn, wist ze niet, maar het zou ongetwijfeld na haar vakantie zijn.

Toen Rhodante even later in haar auto zat, bedacht ze dat het nog maar twee weken duurde voordat ze naar Luxemburg zou gaan. Met Verana zou ze gaan helpen in het recreatieteam van een camping die pas heropend was. Die camping was aangekocht door de christelijke reisvereniging *Primareizen*. Met deze reisvereniging was Rhodante meerdere malen meegeweest. Behalve Corsica, had ze Zweden bezocht. Ze had van deze reizen wel wat contacten over gehouden. Met de meesten van hen onderhield ze e-mail-contact en anderen – zoals Verana – bezocht ze regelmatig.

Ze parkeerde haar auto voor Verana's flat en belde aan.

'Zo, met de auto deze keer?' vroeg Rhodantes collega Nathalie de volgende dag. Ze hield de deur voor haar open.

'Ja, ik moest noodgedwongen bij m'n vriendin in Zwolle logeren.' Rhodante vertelde wat er gebeurd was.

‘Wat een toestand, zeg! Wie laat zoiets nou zo lang zitten?’
‘Zij,’ antwoordde Rhodante laconiek. ‘Ik ben benieuwd hoe het er vanavond uitziet.’

Ze liepen het magazijn in, waar een partij nieuwe boeken stond. ‘Even kijken wat erbij zit.’ Nathalie maakte een doos open. ‘Hier kijk, die debuterende schrijver!’

Nieuwe auteurs hadden altijd Rhodantes belangstelling. ‘Hoe heet hij?’

‘Halewijn Woning.’ Nathalie gaf haar collega een exemplaar en pakte er zelf ook één. Rhodante bekeek het boek en zag dat het was uitgegeven door Bakker, een bekende christelijke uitgeverij. *Heimwee naar Tenerife* was de titel. Interessant, vooral omdat ze binnenkort naar één van de Canarische eilanden zou gaan.

‘Lijkt me wel een leuk boek,’ zei ze. ‘Zou hij nog komen signeren?’
‘Ik hoop het. Ik vind het altijd erg boeiend, zo’n kennismaking met een schrijver.’

Mevrouw Diepenbrock, de bedrijfsleidster, kwam het magazijn in. ‘Wat hoor ik? Zijn de boeken van Woning binnen? Ik had nog geen tijd om er naar te kijken.’

‘Komt hij nog signeren?’ vroeg Rhodante.

‘Volgende week zaterdag van tien tot vier. Nathalie, wil jij nu naar de winkel gaan en jij, Rhodante, kunt verder gaan met het uitpakken van de boeken. De boeken van Woning mogen nog niet in de winkel; de officiële verkoop begint volgende week zaterdag. Vraagt er een klant naar, dan kun je er één uit het magazijn halen, maar je kunt de klant ook op de signeersessie wijzen. Grote kans dat hij of zij dan zaterdag komt voor een exemplaar met handtekening.’

Mevrouw Diepenbrock ging naar het kantoortje en Nathalie ging de winkel in. Rhodante vond het altijd leuk om boeken uit te pakken. Maar nu wilde ze toch even in het boek van Woning lezen. Halewijn, wat een artistieke naam. Hoe zou hij eruit zien? Ze bladerde het boek door en begon het eerste hoofdstuk te lezen. Het was in een prettig leesbare stijl geschreven. Voor ze het wist, had ze het hoofdstuk uit. Maar gauw wegleggen voor ze betraptd werd.

Ze ging aan het werk en was vastbesloten om een gesigneerd exemplaar te kopen.

Toen Rhodante uit haar auto stapte, kwam Geralise haar tegenmoet. 'Er is nog niets veranderd,' riep ze. 'Zo je weet was ik vandaag vrij en Paula moest werken. Het is te hopen voor je dat ze vanaf haar werk iemand gebeld heeft voor je dakraam. Ik heb er een hard hoofd in.'

'Anders ik wel,' zei Rhodante. 'Ik zal het haar direct vragen. Het moet niet op de lange baan worden geschoven.' Met Geralise in haar kielzog, liep ze naar de huiskamer van Paula. De deur stond open en Paula zat onderuit gezakt televisie te kijken.

'Wanneer wordt het dakraam gemaakt?' informeerde Rhodante. 'Ik bel straks wel; ik kreeg eerder vandaag geen gehoor. Bovendien hoeft je het niet steeds te vragen; je hoort het wel wanneer er iemand komt.'

'Oké, als het maar deze week is.' Rhodante wachtte het antwoord van Paula niet af en liep naar boven.

'Nou, die baalde duidelijk dat ze in haar televisieprogramma gestoord werd,' grinnikte Geralise. 'Maar als je wilt, kun je ook bij mij slapen. Er is nog wel ruimte voor je matras. Of je moet liever naar je vriendin willen.'

'Dank je voor het aanbod. Ik maak er graag gebruik van. Maar nu ga ik eerst koken, ik heb trek.'

'Oké, eet ze, dan zie ik je straks wel.'

'Zaterdag pas?' vroeg Rhodante verbaasd.

'Hij kon echt niet eerder, ik ben al blij dat er nu wat afgesproken is.'

'Dan zullen we maar hopen dat het zo lang droog blijft.'

'Je haalt maar wat emmers uit de schuur,' zei Paula. 'Daar staan er genoeg.'

'Oké.' Rhodante besloot ze direct te halen. Haar bed stond nog

steeds naast de natte plek, die inmiddels bijna droog was. Na die ene nacht bij Geralise was ze weer in haar eigen bed gaan slapen. De natte plek – die eerst akelig rook – was opgedroogd en stonk niet meer.

Ze vond het vervelend dat die klusjesman op haar kamer kwam als zij er niet bij was; maar ja, ze kon er moeilijk vrij voor nemen. Dat zou ze ook niet willen, want dan zou Halewijn Woning komen signeren en dat wilde ze beslist niet missen.

Intussen had ze al vijf hoofdstukken uit zijn boek gelezen. Als het niet druk was en mevrouw Diepenbrock in het kantoor was, glipte ze stiekem naar het magazijn om even een stukje te lezen. Die Woning schreef geweldig boeiend. Ze vroeg zich af of het biografisch was. Wellicht kreeg ze de kans om hem dat te vragen.

Ze plaatste de emmers onder het raam en ging toen de deur uit. Ze had vanavond bijbelstudie en deze keer was het aan de andere kant van de stad, een kwartier fietsen. Ze zat in een groepje van tien mensen op een wisselende locatie. Het was ook een keer bij haar geweest, maar dat had Paula niet echt aangestaan. Ze vond het te lawaaierig. De trompet van Rhodante was ze wel gewend – niet meer dan een half uur per dag –, maar dat zingen met gitaarbegeleiding vond ze maar niets. Dus had de groep besloten om het maar niet meer bij Rhodante te houden. Deze was daar niet rouwig om; ze ging net zo lief naar iemand anders.

Nee, Paula moest niet veel hebben van dat religieuze gedoe, zoals ze het noemde. Naar aanleiding van de kerkgang van Rhodante, hadden ze eens een gesprek gehad over het geloof waarbij duidelijke afweer in Paula's houding te merken was. Dat had Rhodante sterk aan haar moeder doen denken. Die was net zo. Toen haar dochter drie jaar geleden tot geloof was gekomen, was ze daar niet zo blij mee geweest. 'Ik wil er niet mee lastiggevallen worden,' had ze gezegd. Het enige dat Rhodante daarop gezegd had, was dat ze voor haar zou bidden.

Het maakte haar vader niet veel uit. Die zei dat ieder zelf moest weten wat hij gelooft. Af en toe vroeg hij zijn dochter wel wat over

God, maar ze had het idee dat hij het niet echt in zich opnam wat ze hem erover vertelde.

Rhodante was zo blij dat ze in een hechte bijbelstudiegroep terecht was gekomen. Naast het bestuderen van Gods Woord namen ze ruim de tijd om voor elkaar te bidden. Ook was er ruimte om vreugde en verdriet met elkaar te delen. En wat Rhodante heel bijzonder vond, was dat haar ouders nooit vergeten werden in het gebed.

‘Ik ben benieuwd hoe hij eruit ziet,’ zei Nathalie zaterdag, toen ze samen een tafel de winkel in sjouwden. Aan die tafel zou Halewijn signeren.

‘Heb je nu al wat in zijn boek gelezen?’ informeerde Rhodante.

‘Nee, ik begin er pas in als ik het boek heb gekocht.’

Toen de tafel stond en er twee stapels boeken *Heimwee naar Tenerife* op waren gelegd, kwamen de eerste klanten binnen. Er kwam een mevrouw naar Rhodante toe die vroeg hoe laat de signersessie zou beginnen.

‘De bedoeling is tien uur,’ antwoordde ze.

‘Nou, dan kom ik tegen die tijd wel terug. Hopelijk zit de auteur niet in een file,’ grapte de mevrouw. ‘Waar komt hij eigenlijk vandaan?’

‘Geen idee, u kunt het hem straks vragen.’

Na nog wat klanten geholpen te hebben, viel Rhodantes oog op een jongeman met opvallend dik, golvend rossig haar, samen gebonden in een staart. Hij stond al een hele tijd te kijken bij de nieuwe uitgaven. Wellicht was hij ook geïnteresseerd in het boek van Woning. Ze liep naar hem toe om te vragen of hij iets van zijn gading kon vinden. Toen ze naast hem stond, zag ze dat hij een hoofd kleiner was dan zij. Helderblauwe ogen keken haar aan toen ze vroeg of hij iets speciaals zocht.

‘Ja, het boek van Halewijn Woning.’

‘Ik dacht al zoiets. Wel, op de tafel voorin de winkel liggen zijn

boeken. Hij komt namelijk vandaag signeren.'

'Ja, dat weet ik. Daar kom ik speciaal voor.'

'We verwachten de schrijver eigenlijk elk moment; het is half tien.'

'Ja, ik ben mooi op tijd. Ik ben namelijk Halewijn Woning.' Hij gaf haar een hand.

Rhodante vergat haar naam te zeggen en keek hem verbaasd aan.

'Oh... eh...' stotterde ze.

'Gelooft u me niet?' lachte hij.

'Eh... ja natuurlijk, maar eh...' Ze kon toch moeielijk zeggen dat ze een heel ander type had verwacht. 'Komt u maar mee naar de kantine. Hebt u zin in koffie?'

'Ja, dat gaat er wel in.' Hij liep achter haar aan.

'Hier kunt u uw jas kwijt,' zei Rhodante toen ze langs de kapstok kwamen. Nadat hij zijn jas opgehangen had, kwam mevrouw Diepenbrock net de kantine uit.

'Mevrouw, dit is meneer Woning,' zei Rhodante.

'O, bent u er al? Goedemorgen.' Ze trok even, heel subtiel, haar wenkbrauwen op en gaf hem een hand. 'Ik ben mevrouw Diepenbrock, bedrijfsleidster. Rhodante zal u van koffie voorzien en dan zie ik u straks wel in de winkel.' Ze liep weg, Rhodante met het idee achterlatend dat zij, mevrouw Diepenbrock, ook een heel ander type had verwacht. Ze vond Halewijn waarschijnlijk een onooglijk ventje met vies lang haar. Ze had zo haar eigen voorkeuren, wist Rhodante, en daar hoorden geen mannen met lang haar bij.

Toen Halewijn in de kantine zat, zei hij: 'Rhodante... aparte naam zeg! Nog nooit gehoord.'

'Alstublieft, uw koffie.' Ze zette een mok voor hem neer. Ze wist niet zo gauw iets te zeggen op zijn opmerking.

'Zou u me een plezier willen doen?' Halewijn keek haar vragend aan.

'Wat dan?'

'Het 'u' achterwege laten. Ik heet – zoals bekend – Halewijn en ik zou het prettig vinden om getutoyeerd te worden.'

‘Ja hoor,’ lachte Rhodante. ‘Wil je mij dan ook gewoon Rhodante noemen?’

‘Graag! Zoals ik al zei, vind ik het een heel aparte naam. Het klinkt melodieus. Waarschijnlijk is het een buitenlandse naam?’

Rhodante knikte. ‘Het is Grieks voor rozenstruik.’

Halewijn nam een slok van zijn koffie en vroeg toen: ‘Mag ik je naam in mijn nieuwe boek gebruiken?’

‘Waarom niet? Er zit geen copyright op, hoor!’ lachte ze. Ze vond hem bijzonder sympathiek. En dan dat mooie, lange haar...

‘Ik ga weer naar de winkel. Mevrouw Diepenbrock vindt vast dat ik te lang wegblijf. Ik denk dat ze je zo wel komt halen.’

‘Prima, tot zo dan.’

Rhodante verliet de kantine en toen ze de winkel weer inkwam, zei de bedrijfsleidster tegen haar: ‘Zou je die Woning vast willen halen? Moet je kijken hoeveel mensen er al bij de tafel staan. Hij zal het vast niet erg vinden om eerder te beginnen.’

‘Ja hoor.’ Rhodante liep weer terug, zich inwendig ergerend aan haar cheffin, vanwege dat laatzinkende ‘die Woning’. Nu was het wel duidelijk dat hij haar niet aanstond, al zou ze dat niet aan Halewijn laten merken, wist Rhodante. Mevrouw Diepenbrock bleef altijd correct.

Halewijn keek haar verbaasd aan toen Rhodante weer binnenkwam. ‘Ben je er alweer? Of heb je pauze?’

‘Nee, mevrouw Diepenbrock vraagt of je nu al kunt komen signeren. Er staan hordes fans op je te wachten.’

‘Haha, dat klinkt leuk!’ lachte hij.

‘Nou ja, een klein beetje overdreven, maar het is al wel druk bij de tafel.’

‘Oké, ik kom er aan.’ Hij goot het laatste restje koffie naar binnen en ging met haar mee.